

Kiss Bitay Éva

**AZ
ERDŐ
LAKÓI**

Guba-Kerekes Zsuzsa rajzaival

Koinónia • 2016

JANUÁR

Volt egyszer egy meseerdő. Ebben a meseerdőben beszélő állatok éltek – és nemcsak ők tudtak beszélgetni egymással, hanem a növények is.

Élt ebben a nagy erdőben három pici tündérke. Két kislány- és egy kisfiútündér. Ők vigyáztak arra, hogy az erdőben zavartalanul folyjon az élet. Persze, szárnyuk is volt, ahogy az a tündérekhez illik. Fényecske, az egyik tündérlányka a növényekre vigyázott, a másik tündérlánykára, Pillécskére az állatok tartoztak. Zefír, a tündérfiú az időjárásért felelt: ő gondoskodott arról, hogy a szellő mindig akkor fújjon, amikor kell, az eső akkor essen, amikor szükség van rá. Természetesen a pusztító viharok, a jégeső, a felhőszakadás már nem tartoztak a hatáskörébe, ezek meghaladták az erejét. Ezen kívül Zefír végezte a ház körüli nehezebb teendőket is.

A tündérek egy nagy fa odvában laktak, ahol otthonosan berendezkedtek. Zefír még ajtót is készített és ablakot is vágott rá, amit csillámmal, azaz máriaüveggel zárt el, sőt szép, lapos kavicsokból még lépcsőt is fabrikált. Fényecske vadrózsabokrot ültetett a lépcső mellé, hogy még otthonosabb és illatosabb legyen a lakásuk. Bodzaléval pedig felírta az ajtó fölé:

TÜNDÉRLAK

Így könnyebben odataláltak az erdő lakói közül azok, akiknek tanácsra vagy segítségre volt szükségük.

Pillécske a szövőlepkék fonalából takaros függönyöket szőtt az ablakokra. Tapsitól, a nyúltól, még az ősszel sok finom, puha szórt kért, ami most mind egy halomban hevert Zefír munkaasztalán.

A három tündérke ágyán madárpihével töltött, puha, meleg dunyha dagadozott. Fényecske és Pillécske párnája rózsaszírommal volt töltve, mert ők a rózsaillatot szerették, a Zefíré pedig tölgyfalombbal, mert ő a fanyarabb, férfiasabb illatot kedvelte.

A szobácskához parányi éléskamra is tartozott. Itt, a Zefír által barkácsolt polcokon, szép rendben sorakoztak eleségeik: a tölgy-makk-kucpacsokban tárolt virágméz – amelyet a vadméhektől kaptak ajándékba –, valamint málna- és szederíz. Zsákocskákba csomagolva volt ott még bőven mogyoró, bükkmakk, aszalt gyümölcs meg sok más finomság.

Zefír éppen dolgozott: a nyúl-szőrből nemezt készített, hogy hármuk számára csizmácskákat, bundácskákat és kucsmácskákat szabjon belőle, mert kint nagyon hideg volt. Csak úgy roppantak a fák a fagytól.

– Az emberek is nagyra értékelik a nyúl-szőrkalapot – mondta álmodozva Pillécske. – És szeretek nemezcsizmában járni, mert az jó meleg.

– Drága, drága Zefírkém! Kérlek, szabd csinosra a bundácskáinkat meg a csizmácskáinkat! – hízelgett Fényecske.

– Élénkpiros berkenyegombokkal díszítve igazán remekül festenek majd! – lelkesedett Pillécske.

– Ugye, most „drága Zefírkém” vagyok – zsörtölődött Zefír. – Máskor meg: „Zefír, hozd ide, Zefír, vidd oda!” – ki nem fogytok a parancsolgatásból. Különben is az a fontos, hogy a csizma meg a bunda jó meleg legyen, a csinoság nem számít. Az én csizmámat nagyobbra szabom, hogy szénát dughassak bele, úgy melegebb.

– Jaj, ne! – kiáltották egyszerre a tündérek ijedten. – A miénket ne szabd nagyobbra, hogy csinos legyen.

– És kérlek, drága Zefírkém, tűzd rá a kucsmánkra azt a szép kék tollat, amit még ősszel kaptunk Matyitól, a szajkótól. Milyen jól fog kinézni! – mondta Pillécske.

– Jól van, no – egyezett bele Zefír, és nekilátott a munkának. – Légy szíves, told közelebb azt a világító tölcsérgombát, hogy jobban lássak! – mondta fontoskodva.

Fényecske készségesen eleget tett Zefír kérésének, és a világító gombát az asztal közepére helyezte.

A három bunda, kucsma és csizma remekre sikeredett. Fényecske és Pillécske nem győzött eleget forgolódni a tükör előtt. A tükröt még a nyáron egy kiránduló veszítette el az erdőben. Ami az embernek zseb-tükör volt, a tündéreknek olyan nagy, hogy tetőtől-talpig láthatták magukat benne. Mondanom sem kell, hogy a szobában a díszhelyet foglalta el.

– Na, most már indulhatunk. Nézzünk körül az erdőben, lássuk, mi a teendő! – mondta Zefír.

Kinyitotta az ajtót, és a három tündérke kiröppent a nagy fehér-ségbe.

Az első, akit megpillantottak, Cibóka volt, a mókus. Buzgón hányta a cigánykereket a zúzmarás faágakon. Hol a fák törzsén és koronájában ugrált, hol a havon rohangált.

– Hát te mit csinálsz itt? – kérdezte szigorúan Pillécske.

– Nem látod? Tornászom. Nagyon hideg van, egy kis fürge testmozgással próbálom felmelegíteni meggémberedett tagjaimat.

– Ne füllents, Cibó! Nemcsak tornászol, hanem az éléskamrádat is keresed. Azt a helyet, ahova még az ősszel a makkot, mogyorót rejtetted, s most a nagy fehérségben sehol sem találod. Ugye, megmondtam, tegyél oda valami jelet, hogy rátalálj! De az ősszel nagy volt a mellényed, hogy neked ilyesmire nincs szükséged. Most meg korog a gyomrod, s mert üres a hasad, jobban fázol – korholta Cibókát Pillécske.

– Így igaz! – pislogott büntudatosan Cibó.

– Azért ne keseregj, gyere el hozzánk, majd adunk neked a miénkből – nyugtatta meg a vacogó mókust Pillécske.

Kaján, a róka, a hóra szorított orral, szimatolva rohant Tapsi nyomában, hogy elkapja a fürge nyuszit, amelyik nagyon is tud vigyázni a bundájára. Kaján magában morfondírozott, az erdő törvényét hajtogatva. „Élni kell, s ahhoz, hogy élj, enned kell.” Egyszerre azonban az ígéretes nyúl nyomnak vége szakadt, Tapsi eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

– Talán elrepült? – forgolódott Kaján tanácstalanul, bamba képpel, a saját tengelye körül.

– Jaj, de buta vagy! – kuncogott a bokor tövében Tapsi. – Így jár az, aki csak az orra után megy! Még mindig nem tanultad meg a forté-

lyunkat, amellyel túljárunk az eszeden! A saját nyomunkon nyargalunk vissza, aztán egy hatalmas ugrással oldalra szökkenünk, és te máris azt hiszed, hogy elrepültünk.

Kaján bánatosan kullogott hazafelé. Mindössze egy egérkét sikerült zsákmányolnia, ami bizony sovány falat, a fél fogára sem elég.

Kaján elérkezett a nagy bükkfa tövében levő rókalyukhoz, föld alatti lakásához, ahol a párja már várta.

– Na, sehol semmi? – mordult rá.

– Eredj, fogjál te is magadnak! – mondta kelletlenül Kaján, és nyomban összegömbölyödött, mert így kisebb lett a testfelülete és kevésbé fázott.

Hamarosan vakarózni kezdett.

– Sok itt a bolha – vakarta hevesen a füle tövét. – Tavasszal, mielőtt kicsinyeink lesznek, alaposan ki kell majd takarítani és szellőztetni, mert ez a sok bolha egyszerűen elviselhetetlen.

A föld alatti lakás másik szárnyában ezalatt Torzon-Borz, a borz beszélgetett párjával.

– Az ősszel ugye kértelek, építsünk magunknak saját otthont – mondta szemrehányóan Torzon-Borzné. – Ezek a társas lakások egyszerűen kibírhatatlanok. Kajánék, mi tagadás, rendetlenek és mocskosak. Minden szemetet széthánynak a házuk körül. És – már megbozsáss – ott könnyítenek magukon, ahol rájuk jön. Nincs olyan csinos ürítkezőcsészéjük, a lakásuktól messze, mint nekünk. És a bolhák is átugrálnak ide.

– Igazad van, tavasszal majd elköltözünk, de most nincs itt az ideje. Most pihenjünk, és ha tudunk, aludjunk – mondta álmosan, nagyokat ásítva Torzon-Borz.

Közben a három tündérke tovább folytatta ellenőrző körútját.

– Sok itt a nyom a frissen hullott hóban, és ez nagy baj! – állapította meg Pillécske.

– Nézd, erre járt Kaján, itt vágott át Zili, az óz, és Röfiék, a vaddisznók is erre csatangoltak. Ilyenkor szokták a vadászok járni az erdőt, ez a sok nyom pedig az állatok árulója lehet. Ha észreveszik, összevissza lövöldöznek, és a végén még eltalálnak valakit – aggodalmaskodott Pillécske. – Kérlek, Zefikém, szitálj egy kis hódarát a nyomokra, hogy eltűnjenek!

– Cirr-rikk – kiáltott ki a behavazott bokor alól Rik, a fogolykakaska. – Kérlek, Zefi, ide is, ide is, hogy még védettebb és rejtettebb legyen a bújóhelyünk.

– Jó, jó, úgy lesz, már megyek is a szitámért – röppent el Zefír.

– Mi meg gyorsan menjünk haza, mert nemezcsizma ide, nyúlszörbunda oda, egészen átfáztunk – mondta Fényecske.

És mindketten a *Tündérlak* felé vették útjukat.

FEBRUÁR

– Jaj, drága, drága Zefikém, nem tudnál valamit tenni, hogy ne süvítsen ilyen kegyetlenül ez a jeges északi szél?

– Sajnos, Fényecske, ez meghaladja az én hatáskörömet, nem tehetek semmit. Az északi szél nagyobb úr, mint én, de megunja egyszer, és elkotródik innen, csak ki kell várni.

– Juj, hogy bevág ezen a repedésen! Pedig az ősszel, amikor megkértem rá őket, a méhecskék minden rést betömtek viasszal és növényi gyantával, amit az emberek propolisznak hívnak. De az ilyen viharos szél ellen mit sem ér! – kesergett Pillécske.

– Azonnal megerősítem a szigetelést szárított mohával és kóccal. Most csak az a fontos, hogy ne nyissuk ki az ajtót és ne menjünk ki, mert ha felkap ez a vihar, úgy elsodor bennünket, hogy talán soha többé nem találunk haza – mondta bölcsen Zefír.

Közben Torzon-Borz né is mozgolódni kezdett biztonságos földalatti vackában, és orrával megbökdöste férjurát:

– Nem kellene kinézned egy kicsit? Úgy hallottam, egyes erdőkben nemcsak a medvét, hanem a borzot is időjósoknak tartják.